

SAM Pro Club Hungary pályázat – 2015. SAM sztorija

Igenis, gazdálkodunk!

A történet, amit meg szeretnék osztani Veletek, mindjárt 2015 elején, februárban esett meg. A vállalat már túl volt a SAM-I bevezetésén, elmúlt a pilot időszak is, s már jó ideje éles üzemben működött a rendszer. Korábban, a bevezetési fázisban gyakran tartottunk tájékoztatást az informatika vezetői és felhasználói részére a rendszer előnyeiről, főként a gazdálkodást támogató funkciókat kiemelve. Általánosságban érdeklődést és nyitottságot tapasztaltunk, ám volt egy téma, amely szinte minden előadás alkalmával vitát ébresztett. Szoftverhasználat mérése. – ez volt a mumus, s meglepő módon a lelkes hallgatóság csaknem minden tagjának volt egy nagyszerű érv a tarsolyában, miért is ne használjuk ezt a funkciót. Mert mi van, ha nem jól méri a használatot? Mi van, ha nem jól ismeri fel a szoftvert? Mi van, ha én használom, csak ő nem érzékeli? A mivanha tárháza kifogyhatatlannak tűnt... A későbbi előadásokra érzékelhetően felkészültebben érkeztek a kollégák, nekik már egyenest a személyiségi jogokat sértette e funkció használata. Volt azonban valaki, egy informatikai vezető, aki kezdettől fogva melléállt az ügynek. Igenis jól ismeri fel a szoftvereket a SAM-I, igenis mérni kell a szoftverhasználatot, igenis, gazdálkodunk! – jelentette ki határozottan.

Aztán jött az éles üzemű működés, amely során a kollégák gyakran kaptak értesítést a licencmenedzsertől, amelyben arról tájékoztatta őket, hogy a mérési adatok alapján x szoftver használata nem indokolt számukra, így azt át kell adniuk másik felhasználó részére. Eleinte csaknem mindegyikük billentyűzetet ragadott, s terjedelmes, érzelemgazdag írásmű keretében csillantották meg írói vénájukat, bemutatva saját munkásságukat, majd a szoftver fontosságát, de legfőképpen használatának nélkülözhetetlenségét. Ám én szívtelen licencmenedzser voltam, s ez egy cseppet sem hatott meg, minekutána következett a fenyegetőzés a főnökükkel, az ő főnökével, s mindenki főnökével. A szoftver eltávolítása azonban mégis csak megtörtént, a felhasználócsere létrejött, így lassacskán elfáradtak a házitolsztojok, a főnökök is megunták a küzdelmet, s az új rend - ahogy a felhasználók hívták – elfogadottá vált.

Egy napon sürgős kérés érkezett. Azonnal szükség van egy Adobe Acrobat XI Pro HU-ra, kiemelt prioritású munka, határidő tegnap, MOST kell a szoftver, pont. A levél feladója az „Igenis, gazdálkodunk!” elv szószólója volt. Riportoltam a kérdéses szoftver használati adatait, elindítottam a felhasználócsere, s alig félóra múltán az alkalmazás már az ő eszközén figyelt, használatra készen. Percek múlva két levelet is kaptam. Az egyik a gyors és hatékony segítségnyújtás köszönőlevele volt, a másik a sértett felháborodás dörgedelme.

Eltelt négy hónap, amikor ismét Adobe Acrobat XI Pro HU licenc kerestetett, de izibe! Tettem a dolgom, s hamarosan megvolt a cserealany. „Igenis, gazdálkodunk!” postafiókjába pedig küldemény pottyant a szőrös szívű licencmenedzsertől, mellékelve az elmúlt három hónap használati adatait tartalmazó riportot. A szoftvercsere most is létrejött félóra elteltével, s percek múlva szintén két levelet kaptam. Az egyik ezúttal is a gyors és hatékony segítségnyújtás köszönőlevele volt, a másikban pedig mindössze ennyi állt: „Ott a pont! ☺”